

UN. PUTO. VINYA. DEL. MAR.

Cinc d'octubre del vint-i-tres

Surts de la feina dues hores i cinquanta-set minuts més tard, per variar. Això no és el que vas signar el dia que et van presentar el contracte amb una llista de beneficis infinits per sumar-te a la plantilla d'una start up en plena efervescència. Currar al barri més top de la ciutat (inotenirtempserdescobrir-lo), liderar projectes de clients internacionals (queesvolenreunira-lestresdelamatinada), festa el dia del teu aniversari (peròsi-cauendissabtenocompta) i una grandíssima oportunitat per fer créixer la teva carrera professional (idecrèixerlavidasocial).

Després de deu hores i cinquanta-set minuts tancada dins de l'oficina, o la porta de ferro vintage ha duplicat la seva densitat, cosa bastant improbable, o tu necessites una mica de descans. L'empenys amb totes les teves forces fins que t'escup al cor del suposat barri més top, i més car, de la ciutat. Per això, seguir no-gaudint de la llista infinita de beneficis és l'única opció que tens per poder pagar un estudi sense finestres d'un entresòl a la Plaça del Diamant. Així que deixa't d'històries i vulldeixarlafeinaja i quebéqueesviviaacasalamama perquè tens trenta-tres minuts, ni més ni menys, per canviar el rumb d'aquest dijous de merda que et penses que ja no pot empitjorar. Trenta-tres minuts per entrar a la botiga del barri

ecofriendlylladrederonyons i encertar l'ampolla de vi que maridarà la cita que tens aquest vespre.

El temps que t'agradaria dedicar a escollir la varietat de raïm perfecta per l'esperadíssima vetllada l'has d'invertir en vava-vaquenecessitesunadutxa. Amb la tonteria de deixar-te la pell per la maleïda start up ja fa quatre dies que no et rentes el cap. I si per a tu les primeres impressions marquen un abans i un després, que més que obrir-li la porta amb la flaire de Pantene acabat d'esbandir i les notes del perfum que et vas dignar a comprar només per ocasions especials. Passes la targeta, acceptant que t'acabes de desembutxacar tot el que et quedava per capritxos amb una ampolla D.O. Penedès, i surts pitant mentre la mestressa comença a baixar la persiana amb un intent de fer-te fora de la seva propietat. Per culpa teva ella arribarà a casa sis minuts més tard de l'habitual, però no sap que tu fa tres hores i catorze minuts que hi hauries d'haver arribat. Perdó, perdó, perdó, que vagi bé bona nit.

Disset minuts i la roba estesa que encara no has tingut temps d'endreçar, la taula de formatges que hauries de començar a preparar, i el missatge a la Cloti que volies, però no has tingut temps d'enviar, per fer-li saber que la seva perseverança ha funcionat i que estàs a deu minuts d'obrir la porta a en Sergi. Un tiu que suposadament és un partidàs, <tia, que no t'ho dic perquè sigui el meu millor amic, eh>, i et farà riure sense parar. Però has de confessar que, encara que ja no et fas il·lu-

sions perquè a cada noi amb qui aconsegueixes quedar li trobes defectes des del minut zero de conversar, amb en Sergi tens una mena d'esperança inusual. Perquè ve recomanat per una de les teves millors amigues, porta el segell de qualitat, i perquè l'altre dia, quan us vau conèixer al bar, et vas quedar amb ganes de parlar-hi més i amb una mica més d'intimitat.

Ding, dong. Merda. En situacions normals, la gent que arriba tard et posa especialment nerviosa. Agraïeixes que es tingui en consideració el teu temps apreciat, t'agrada aprofitar les poques hores d'oci que et queden quan tanques la porta de ferro vintage. Si no, quin sentit té posar dia i hora per quedar? Però ara mateix agrairies que en Sergi fos dels que arriben deu minuts tard.

— Ja viiiiiinc! Dos minuts!

Corre. Posa't les arracades, merda que també n'havia de depilar, amaga l'osset de peluix que abraça incondicionalment cada nit, i treu la pols del parell de copes no fos cas que en Sergi s'adonés que per aquest entresòl ja fa set mesos i mig que no hi passa cap convidat. Tot i que, ben pensat, si us arribeu a despullar, la llargada dels pèls que tens entre les cames et delatarà.

— Eiiiiii, que tal?

Petó, petó. Era d'esperar que no el trobaries tan atractiu com et va semblar el dia del bar, a les fosques i amb un parell de canyes acabades de tirar, però al fer-li els dos petons de rigor t'ha arribat una bafada que, si no t'equivoques, és la prova que ell no ha prioritzat el dutxar-se abans de venir per sobre de cap altra responsabilitat. Ara sí, segons la teva regla de les primeres impressions, en Sergi té totes les de perdre.

— Perdó, estava acabant d'enviar un correu d'urgència de la feina... Passa, passa!

— Tranquil·la, però a dos quarts de deu d'un dijous potser ja seria hora de plegar, no? Va, he portat aquesta ampolleta per acompanyar la taula de formatges que em vas prometre.

No t'ho pots creure. Ha dut Un. Puto. Vinya. Del. Mar. Menys mil vuit-cents noranta-set punts. El desastre només acaba de començar. Intentes revertir la situació, sortqueaquestdijousjanopodiaempitjorar, i la veritat és que d'entre tots els dies de la setmana, el dijous és el dia indicat per obrir el vi per excel·lència de l'etapa d'universitat. Un dijous qualsevol es pot convertir en el dia perfecte per emborratxar-se a base de vi dels que no el saben apreciar abans d'acabar vomitant a la cantonada de Razzmatazz. Què coi, Cloti, que ja no tenim dinou anys. Quin personatge m'has encasquetat?

— Que bé, i tant! Tens l'obridor sobre la taula per si la vols anar destapant, jo vaig a la cuina a buscar les torradetes i els

formatges. — respons, tot forçant un somriure i escapant a la cuina perquè no tingui temps de llegir-te el pensament.

No et cal llegir la sinopsi d'aquesta cita imposada per saber que no t'agradarà. I per primer cop en molt de temps, la llista infinita de beneficis per treballar a la puta start up et juga a favor. Per fi li trobes el sentit a liderar projectes de clients internacionals. Gràcies, Starbucks, m'estàs a punt de salvar.

— No t'ho creuràs, però el meu cap m'acaba d'enviar un missatge demanant que em connecti a una reunió d'urgència amb un client nord-americà. Em necessita peti qui peti i jo no m'hi puc negar, la feina és la feina, ja se sap...

— Què dius..?!? Tia, que he deixat de fer altres plans... I m'he menjat trenta minuts de tram i vint caminant. — el seu to et deixa clar que s'està empenyant de veritat.

— Ho sé i ho sento, de veritat. Però ara mateix no em puc permetre que em xutin del curro... — intentes rebaixar l'empipament amb una cara de pena digne de gosset abandonat, però és que necessites treure-te'l de sobre ja de ja.

— Quin remei, doncs. Ara, acaben de desaparèixer les ganes que tenia de seguir la conversa de l'altre dia, la veritat. M'emporto l'ampolla de vi que t'havia portat, que per sort encara no l'havia destapat.

Per. Sort.

Vuit de febrer del vint-i-quatre

— ... mooooooltes feeeeliiciiiiitaaaaats!!!!

Ni gràcies per havervingut ni discursos dramàtics per despatxar el número dos que t'ha acompanyat durant l'última dècada. Agafes aire i el deixes anar sobre cada una de les espelmes que comencen a atapeir aquest pastís de xocolata. Tornes a agafar aire i bufes amb totes les teves forces per apagar el parell de pals de cera que es resisteix sense pietat. I aplau-deixen, i xiulen, i activen el flaix dels mòbils per filmar tot el contingut que després veuràs a les històries d'Instagram.

— Tia, m'acaba d'escriure en Sergi. Que diu que no sabia que avui era el teu aniversari, però que està a Plaça del Sol i si en tenim per estona pot passar a saludar... — la Cloti t'ho murmurava a l'orella perquè sap que el tema de'n Sergi és d'aquells que només es parlen en petit comitè.

— Cloti, no li he contestat cap dels missatges que m'ha enviat. De fet, el dia que vam fer l'intent de quedar va marxar súper enfadat i des de llavors tinc el seu xat a la llista d'arxivats. Així que em fa una mica de pal que vingui, la veritat. — li ser sincera amb tacte, que el seu millor amic et fa mandra, però avui és el teu dia i tens dret a escollir si vols que aparegui al bar.

— Ja... T'entenc, eh... Però és que ja li he dit que sí. Perdó, perdó, t'estimo, t'estimo. Felicitaaaaats!

La teva millor amiga s'esfuma entre els diferents grupets de col·legues que has lograt reunir en aquest bar de Gràcia, però sap que si poguessis, li clavaries el ganivet afilat amb el que en Joan està disseccionant el teu pastís de compleanys. És una cabrona, aquestamelapagaràs, però saps que d'aquí a dos minuts ja l'hauràs perdonat. I, qui sap, pensant-hi bé potser és una bona oportunitat per tornar a xerrar amb en Sergi després d'aquell intent fallit de cita que no va tenir temps ni de començar.

T'asseus a la barra del bar que t'ha vist de totes les maneres i a totes les edats i li demanes a la Neus que et serveixi una copa de vi negre del teu, del que t'agrada prendre en ocasions importants. Perquè ara mateix no se t'acut una ocasió més especial que poder estar celebrant els teus trenta envoltada dels que t'importen de veritat. Perquè t'ha costat un grup de WhatsApp creat amb tres mesos per endavant, dos missatges setmanals amb dia, hora i adreça del bar, i la meitat del sou de la maleïda start up per aconseguir que la Neus tanqués la Bodega un dissabte al vespre.

Fas un glop d'aquest Blau Nit i observes com parlen i riuen les de l'escola, els del curro i les de la UAB. Et tornes a acostar la copa als llavis i, abans de roçar-los, l'alçes quan ningú t'està mirant. Aquests trenta es mereixen un brindis dels grans. Moltes felicitatstiat'homereixes. El profund i agradable perfum de baies vermelles i mores silvestres s'apodera de la teva boca i

el morat intens brillant amb rivets vermells d'aquest vi D.O. Empordà et tinta els llavis. I, quan obres els ulls després d'aquest auto-brindis que t'acabes de marcar, en Sergi obre la porta del bar.

Merdamerdamerda. Comences a suar i el paradís empordanès en el que t'havies refugiat s'esfuma per culpa del tiu que es va presentar a casa teva amb un puto Vinya del Mar. Sents que les galtes també se't comencen a tintar d'un vermell intens que delata tot el nerviosisme que acaba d'explotar. Mires a terra, en un intent d'evitar l'espera incòmoda fins que arribi al final del bar i us feu els dos petons de cortesia que un dia van marcar el final de la vostra cita sense començar. PutaClo-tisempremel'hadeliar.

— Eiiii! Per molts anys!

— Gràcies! Com estàs?

Petó, petó. Aquesta vegada la seva flaire et xiva que no passava per la Plaça del Sol de casualitat i que sabia de sobres que avui era el teu compleany. I amb aquesta olor de Pante-ne acabat d'esbandir et desperta unes ganes boges d'arrancar-li la roba i portar-lo al teu llit perquè la vostra cita pugui començar, aquesta vegada de veritat.

— Molt bé! I tu? Què és això que beus? Jo que pensava que eres més de blanc... — et diu mentre inspecciona la teva copa

de Blau Nit amb un intent d'agafar-la per fer-ne un glop.

— Neus, me'n poses una altra? Que aquest encara se me l'acabarà...

Ella, que sap que aquest vi te'l guardes per a ocasions especials, et confirma amb la mirada el que tu també estàs pensant. Tianosabiaquet'agradavatantaquestxaval.

I encara que avui és dissabte i els de la puta start up s'han estalviat les vuit hores de festa que, segons la llista infinita de beneficis, t'havien de regalar, per fi creus en les segones oportunitats. Perquè avui, ves per on, has tingut temps de rasurar-te l'entreuix, esteu brindant amb una copa de vi dels de veritat i tens una safata de formatges esperant ser devorats demà per esmorzar. Perquè avui, que ningú ho ha forçat, sembla que, per fi, aquesta història que us espera té ganes de començar.

— Txin-txin. I encara que tu siguis la del cumpleanys, desitjo que avui no t'arribi cap missatge del pesat del teu jefe. — val, no està enfadat però deixa clar que allò de fer-lo fora de casa el va deixar tocat.

No t'ho penses dues vegades. Treus el mòbil del bolso, presiones el botó lateral durant dos segons, li ensenyes la pantalla a en Sergi i deixes que sigui ell el que llisqui el botonet vermell cap a la dreta. I, ahora que la pantalla del teu iPhone d'última

generació s'apaga, s'encèn la química que un dia no va sorgir entre vosaltres. I, tot i que tu encara no ho saps, en Sergi es quedarà a dormir, a esmorzar, a dinar i a sopar fins qui sap quan.

— Txin-txin.

I com per art de màgia, les segones impressions passen a tenir més credibilitat. I és que, si alguna cosa t'han ensenyat aquests trenta anys de lectora editorial, és que el moment d'un llibre arriba quan arriba i, quan ho fa, no dubtes a despullar-lo, treure-li totes les lletres per aniquilar aquest desig lector no resolt. Te n'adones que la sinopsi que un dia no et genera cap mena de curiositat, tres mesos més tard pot despertar-te una addicció que t'impossibiliti dormir fins a haver desvestit totes i cada una de les lletres de l'últim llibre de Sergi Pàmies. I així arribar a l'orgasme que us devíeu del passat.